

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/780/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214819
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712214819.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 7C/264/2012-71 zo dňa 3.4.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a nemajetkovej ujmy v sume 440 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, čoho sa mal dopustiť Okresný súd Martin v pozícii exekučného súdu v exekučnej veci vedenej podľa sp.zn. súdneho exekútora Ex 2516/2010 (voči C. I. - dlžníkovi zo zmluvy o úvere č. 5182882). Navrhovateľ tvrdil v návrhu, že okresný súd nerozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní, súd bol v omeškaní viac ako 8 mesiacov, pritom neexistuje a neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietrahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil exekučný súd až po veľmi dlhej dobe.

Navrhovateľ tvrdil, že z dôvodu nesprávneho postupu súdu mu vznikla majetková škoda vo výške 125 eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu 15 eur. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších

rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov, na dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, pritom za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 440 eur (vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania x 8 mesiacov). Pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na závery Ústavného súdu SR, prijaté vo viacerých nálezochoch (aj ich konkrétne označuje) vo veci porušovania práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní.

Nárok navrhovateľ na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom pred 1.1.2013, keď aplikoval ustanovenia § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1., § 6 ods. 1,2, § 9 ods. 1,2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1,2,3,5, § 19 ods. 1 označeného právneho predpisu.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä po oboznámení sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 23Er/680/2010 (Ex 2516/10) zistil, že v danej exekučnej veci prieťahov v konaní sa súd nedopustil napriek tomu, že žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovel až po uplynutí 15 dňovej lehoty. Exekučný poriadok rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. d/ označuje iba od 1.6.2011, napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul považovať podľa § 41 ods.2 písm. d/ Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č.102/2011 Z.z. z dôvodu, že vloženie slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods.2 písm. d/ sa podľa dôvodovej správy k označenej novele odstraňuje len rozporný výklad § 41 ods.2 písm. d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Žiadosť exekútora o udelenie poverenia došla na súd v čase účinnosti ustanovenia § 44 ods.2 EP platného od 1.6.2010 do 31.5.2011, teda v čase, keď súd nebol viazaný 15 dňovou lehotou od doručenia žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Vykonané dokazovanie nepreukázalo existenciu základnej podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za konanie orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, teda existenciu nesprávneho úradného postupu orgánu štátu. Následne neboli preukázané ďalšie podmienky zodpovednostného vzťahu a to vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pretože navrhovateľ neprodukoval žiadny dôkaz, ktorým by svoje tvrdenia v žalobe ohľadne protiprávneho následku preukázal.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd vychádzal z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., konštatoval úspech odporcu, ktorý má právo na náhradu trov konania, avšak z obsahu spisu nevyplývalo, žeby odporcovi v priebehu vedeného konania mali vzniknúť nejaké trovy. Z týchto dôvodov účastníkom (žiadnemu z nich) okresný súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytýkal, že súd postupujúci podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušení pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného

súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov, a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Súd porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy, nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a je zaručená aj v občianskoprávnom procese a procese pred Ústavným súdom. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. (tým že súd meritórne rozhodol, označené ustanovenie ignoroval). Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdý skutkový stav.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že závery súdu prvého stupňa majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Za rozporuplné vyhodnotil krajský súd odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonný sudca, ktorému vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie uvádza na č.l. 16 spisu, že sa zaujatý necíti, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní podanom proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 7C/264/2012-24 zo dňa 6.2.2013 (súd uložil navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok v sume 66 eur za vznesenú námietku zaujatosti) ako odvolací dôvod uvádza, že on súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Navyiac zákonný sudca na č.l. 36 spisu opakovane poukazuje na to, že sa necíti byť zaujatý, ani pre pomer k účastníkom, ani pre pomer k ich zástupcom a ani pre pomer k samotnej veci. Otázkou zaujatosti/nezaujatosti sudcov posudzoval Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, keď uznesením 9NcC/409/2013-54 zo dňa 31.7.2013 z rozhodovania a prejednávania veci vylúčil jedine sudcu JUDr. Jozefa Medveďa, ostatných sudcov Okresného súdu Martin z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Označené uznesenie právny zástupca navrhovateľa prevzal dňa 27.8.2013. Neexistuje teda rozhodnutie, ktorým by zákonný sudca JUDr. Miroslav Dobřík mal byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, a navyiac námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p..

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská k rozsahu vykonaného dokazovania a prezentoval podstatné vecné otázky sporu. Je zrejmé z obsahu spisu, že okresný súd nedisponoval ku dňu meritórneho pojednávania písomným vyjadrením odporcu k návrhu na začatie konania. Avšak vecné otázky, ktoré odporca v písomnom vyjadrení k obdobným žalobám uvádzal, sú navrhovateľovi známe z obsahu ďalších (tisíce) súdnych konaní, ktoré založil v prípade obdobných nárokov u jednotlivých súdov v rámci Slovenskej republiky. Bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom; využiť alebo nie. V konkrétnej súdnej veci navrhovateľ nepredložil žiadosť o odročenie, resp. zrušenie pojednávania, v tomto smere jeho odvolací argument je nedôvodný. Bez právneho významu je odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu prvého stupňa, že v meritórnom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže okresný súd v napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa nerozhodoval a ani nemal dôvod, pretože navrhovateľ takýto procesný návrh u okresného súdu neuplatnil.

Súd prvého stupňa skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 23Er/680/2010. Po oboznámení sa z obsahom označeného spisu (i jeho stotožnení, že ide o exekučné konanie vedené podľa sp.zn. súdneho exekútora Ex 2516/10) krajský súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd obdržal 30.4.2010, exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Karloveské rameno 8, Bratislava, vydaný pod sp. zn. SR 19259/09 dňa 1.12.2009. Predmetom rozhodcovského rozsudku bol nárok zo spotrebiteľského právneho vzťahu. Exekučný súd písomnou výzvou dňa 4.5.2010 vyzval súdneho exekútora o doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie a odstránenie väd tohto návrhu a požiadal o zapožičanie spisu Stáleho rozhodcovského súdu SR 19259/09. Po vykonaní ex offo prieskumu exekučného titulu okresný súd súdnemu exekútorovi poverenie vydal 22.9.2010.

Vykonané dokazovanie preukázalo, že v posudzovanej exekučnej veci exekučný súd na žiadosť súdneho exekútora poverenie vydal po uplynutí lehoty 15 dní. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom v spotrebiteľskej právnej veci. V danom type konania (i v štádiu exekučného konania) je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný preskúmať rozhodcovský

rozsudok z hľadísk vymedzených v § 45 zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní. Exekučný súd v rámci tohto ex offo prieskumu postupoval v súlade so zákonom. Takýto postup exekučného súdu vychádza aj zo záverov rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, ako aj zo Smernice Rady 93/13/EHS (čl. 3 ods.1 písm. t).

Pokiaľ exekučný súd preskúmaval listiny (dôkazy), ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, preto takúto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny, nesústreďený a so zbytočnými prietrahmi. O to viac, že predmetom exekučného titulu bol nárok plynúci zo spotrebiteľského právneho vzťahu, pri závažnosti a obťažnosti spotrebiteľskej veci, pri nutnosti dodržiavania princípu zvýšenej ochrany spotrebiteľa aj v štádiu exekučného konania, nie je možné vždy dodržať zákonom stanovenú 15 lehotu na udelenie poverenia. Vychádzajúc aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR, napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012, nie každý prietrah možno vyhodnotiť ako zbytočný prietrah v konaní. Nedodržanie lehôt automaticky nevyvoláva porušenie základného práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Napokon osobitne je významná v posudzovanom prípade i skutočnosť (krajský súd poukazuje i na rozhodnutie Ústavného súdu SR na rozhodnutie II. ÚS 520/2012), že navrhovateľ pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (ide o stovky až tisíce exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach). Objektívne je možné konštatovať, že zákonom garantovaná lehota 15 dní nebola dodržaná, avšak pokiaľ exekučný súd preskúmaval a hodnotil žiadosť o udelenie poverenia a prílohy k uvedenej žiadosti, takáto činnosť súdu, ktorá priamo smerovala k vydaniu poverenia, nemôže byť považovaná za úradný postup, ktorý by bol nesprávny, prípadne nesústreďený, či neefektívny. Neboli splnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, následne bolo bezpredmetné skúmať splnenie ďalších zložiek zodpovednostného vzťahu, či už príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a existenciou škody, prípadne vznik a existenciu škody. Neexistencia nesprávneho úradného postupu vylučuje i zodpovednosť za tvrdenú náhradu nemajetkovej ujmy. Okresný súd rozsah dokazovania neustálil svojvoľne a sám, ale vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania uviedol. Jednalo sa o obsah exekučného spisu ako rozhodujúceho dôkazu. Uvedený exekučný spis svojim obsahom potvrdzuje relevantnosť procesného postupu exekučného súdu v dotknutom exekučnom konaní.

Nebol dôvod, aby okresný súd pri rozhodovaní o návrhu aplikoval § 114 ods. 3 O.s.p. a vydal rozsudok pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p., keďže v súdnej veci nie je povinnosťou súdu uvedený procesný postup za každých okolností aplikovať a napokon nárok navrhovateľa bol výsledkom vykonaného dokazovania preukázaný ako neopodstatnený.

Ďalšie odvolacie argumentácie odvolateľa nemali pri právnom posúdení veci podstatný význam.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e**